

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 6 frt — kr.
Félévre . . . 3 — —
Negyedévre . . . 1 — 50 —
Egy órára . . . — „ 50 „
Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám
Nadosy-féle ház
hora az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó följö-
zások intézendők.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.
Kéziratok vissza nem adatnak
—
Hirdetések
a kiadóhivatalban vétetnek föl
Előfizetések elfogadtnak még
valamennyi könyveknek e-
lében.

Egyes számok kaphatók:

Weidinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos (fő-utca), Hochrein József és fia (Széchenyi-tér) Söhm Manó (fő-utca), papir- és könyvkereskedéseiben
Mindazon helyeken előfizetések is elfogadtnak.

A biztosítási ügy reformja.

Kétséget sem szenved, hogy a biztosítási ügy nálunk inkább, mint bárhol egyebütt, megérett a reformra és meg vagyunk győződve, hogy hovatovább **kormányának** és törvényhozásnak foglalkozni kellend a kérdéssel. Nálunk ma még minden annyiban van, a mint azt a másfél évtized előtti kereskedelmi törvény megállapította. E törvénynek a biztosítási ügy-letekre vonatkozó szakaszai igazán pártatlanoknak mondhatók, mert sehol más államban a biztosítás, ezen fontos közgazdasági tényező, oly szabadosságnak nem örvend, mint nálunk, a hova egyre-másra özőnlenek a külföldi biztosító társulatok, melyek kiszivárogtatják pénzüket a külföldre.

Míg Németországban, mint a biztosítási intézmény szabadságának idejéért, azon elveket állították föl, melyek mellett az állam beavatkozása a biztosító-társulatok ügyforgalmába a főfelügyeleti jog gyakorlására szorítottatik és melyek szerint az államnak jogában áll a garantírozó tőkék és tartalékok magasságáról, létezéséről, alkalmazásáról meggyőződést szerezni és a társulatok üzleti könyveit, okmányait és iratait megvizsgálni, szükség esetén pedig a társulat feloszlását követelni, addig nálunk egy oda nem tartozó fejezetet ékeltek a keresk. törvénynek a biztosítási ügyet tárgyzó címébe, mely szerint az állam ellenőrzési joga ki van zárva és a biztosítási vállalatok egész ellenőrzése a nyilvánosság, a publicitás elvére van ala-

pitva. Ez a publicitás pedig a legüdvösebb dolog ott, hol civilizált, könyv- és újság-olvasó néppel van dolgunk. De olyan formában, mint a hogy azt a kereskedelmi törvény előírja, még ott is elvesztené hatását.

A biztosítási vállalatok kötelesek ugyanis a cégbejegyzés alkalmazásával azon elveket bejelenteni, melyek szerint a befizetett alapitőke s a díjtartalék elhelyeztetik. Ezen elvek a törvénszék által közzétetnek. (Keresk. törv. 454. §.) Az életbiztosítási vállalatok pedig a cégbejegyzés alkalmazásával az előbbeni §-ban érintettek kivül a díjtartalék kiszámításának elveit, az ennél alkalmazott halandósági, illetőleg élettartami táblázatok bemutatása és a kiszámításnál alapul vett kamatláb kijelölése mellett, bejelenteni tartoznak (keresk. törv. 459. §.) és a biztosítási vállalatok kötelesek a bevételek és kiadások összeállítását, nemkülönbön a mérleget az illetékos törvénszéknek közzététel végett évenként benyújtani. (Keresk. törv. 457. §.) Ezeket fölül előírja a keresk. törv. az életbiztosítási díjtartalék elhelyezésének és a mérleg összeállításának módját.

Ha figyelembe vesszük, hogy az üzlet-technikai elveken alapuló munkálato-
kat valaki csak úgy vizsgálhat fölül, ha annak technikájával tisztában van, ez pedig a legtehetségesebb emberrel is csak úgy tételhető föl, ha azt tanulta és gyakorolta: akkor talán nem követünk el sértést törvénszéki bíránk karán, ha azon meggyőződésünknek adunk kifejezést, hogy ők a törvény által a biztosítási ügyekben

reájok bizott ellenőrzési funkciók teljesítésére nem hivatott közegek. A kormány több évi tapasztalata által vezéreltetve, a volt földmivelési, ipar- és kereskedelemügyi és az igazságügyi miniszterek 1883. évi május hó 31-ikén kibocsátott rendeletükkel „biztosi” állást szerveztek, mely biztos hatásköre abból áll, hogy „ha a bejegyzést törvénybe, vagy a kereskedelmi cégbejegyzések berendezése és vezetése tárgyában kibocsátott rendeletekbe ütközőnek találja . . . főfolyamoddal vagy előterjesztéssel, avagy kapcsolatosan mind a kettővel, a másodfolyamodású bíróság ily határozata ellen csupán főfolyamoddal állhat.” Ezen miniszteri biztos hatásköre tehát csupán a bejegyzések főfelülvizsgálására terjed ki és sérelem esetén ez úgy megint csak a rendes bíróságok hatáskörébe tereltetik vissza.

Ez a miniszteri biztos, a ki ez idő szerint a kereskedelmi miniszterium egyik jeles tehetségű osztálytanácsosa, a legnagyobb buzgalommal igyekszik földadatának megfelelni, de fájdalom, hatáskörében nem tehet egyebet, minthogy szigorúan ellenőrzi a beözlő külföldi társaságoknál, vajjon megfelelnek-e a törvény kívánalmainak. De még e tekintetben sem ér mindig czélt, mert oly kevés az, a mit a törvény a biztosítási üzlet folytatásának feltételül megszab, hogy bizony ennek még a legrosszabb, legszegelgőbb biztosító-társaság is megfelelhessen.

Azon hirdlap, melyben a törvény által előirt közzétételeknek a nyilvánosság elé kell hozni: a Központi Értesítő. Ez az

A „Pécsi Figyelő” tárczája.

A szép Bulykainé.

Egy rejtélyről írok, de nagy családosságnak az olvasót, ha szövevényes mesét várná.

Nem történet velem soha bonyodalmas dolog. Születtem és bízottól meg fogok halni. A mi közbeesik, az mind hétköznapi história.

Most azt akarom elbeszélni, mikor ügyvédnek kerültem el egy vidéki városba. Ijesztettek velem, hogy igazi czivis fészék. Valóságos Abdera. Sok haj és kevés szellem, szűk helyi látkör, kicsinyes viszonyok.

De banya is az effélék az ember! Mi kell egy szegény ügyvédnek az egész világból! Koszt, mosás és egy pár szép asszony, lány. Ott liti föl a paradicsomot, a hol akarja.

Az első benyomás nem volt kedvezőtlen. A vasútnál maga a princzipálisom volt, egy rövidre nyitott ősz hajú, alacsony termétt, buksi képlű öreg ember (félíg úr, félíg czivis), nyajassággal rapta meg a kezemet, azután fölkapta a bördömöt és maga és fölhangította egy kocsira.

No ez ugyan nyomorult princzipális lehet, a ki az adjunktusa kofferjét nem átallja czipelni! (Nem adtam volna a kialudott havifizetésemért ötven perczentet.)

Fölültünk a kocsira, melyen a szállásomra

vitt, útközben váltig mutogatott egyet-mást, nekem is úgy illett, hogy kérdézősködjem. Meg is cselekedtem mindjárt az első nagy háznál.

— Kié ez a pompás épület?

— Az enyém — mondá.

Megörültem, kibömbölyödött a képem. Hogy ne, mikor már szentül azt hittem volt, hogy „ingyen adjunktust” fogott a kis öreg.

Megint egy nagy épülethez értünk, két pompás torony csillogott rajta.

— Hát ez a nagy ház kié?

— Ez is az enyém — felelte roppant szerényen.

A harmadik nagy ház szintén az övé volt, a negyedik is. Az ötödiknél már rösteltem megkérdezni, mert úgy látszik genirozta, hogy anyyi nagy háza van. Soha sem láttam még en ilyen gazdag embert!

El is fordítottam figyelmemet legott a járólakó népre.

Épen egy kondor fekete hajú leány ment el az úton s mosolyogva intett üdvözetet a princzipálisomnak.

— Ki volt ez?

— A lányom.

Kis vártatva két szöske stüldő-leánykát értünk utól: azokra meg ő kialított le valamit a kocsirol.

— Hat ezek kik?

— Az én leányaim.

(Hüm!) Ezekből jó volna feleségül venni egyet. Ők magok nem szépek, de a házak szépek.)

A patak hídnál három kisebb-nagyobb iskolás leány-gyerek kergette egymást. A thékaikból, melyeket a hónuk alatt vittek, csak úgy röpökdetek a skripták a világ négy tája felé.

— Ejnye gizon gazon; — fenyegette meg őket a princzipálisom nagy nevetve. — Nem szédíték föl mindjárt azokat az irasokat?

— Eleven kölykök! — jegyzém meg, csak épen azért, hogy mondjak valamit.

— Az én leányaim!
(Meg van ez az ember bolondulva? — tűnődtem magamban.)

Ahogy a templom mellett elhajtottunk, épen akkor özlött ki a tómerdek nép a magas boltíves ajtókon: egy erdőnyi asszony és leány (egyik rútabb, mint a másik); egy-egy kirivóbb alakra kíváncsi is voltam, de már nem mertem megkérdezni, mert attól féltem, hogy azok is mind az ő leányai. (S ekkor megint veszélybe kerülhet a havi fizetésem.)

— Hova, hova? — kiálta egyre az öreg, azután kevély arczzal fordult hozzám:

— Ugy bizony, ez is az én lányom!

Három-négy nap kellett, míg kiismerhettem magamat új lakhelyemen, melyet, mi tagadás benne, bizonyos kicsinyléssel mérgettem. De en-
nem is ilyen formán néztek Abderában, bizonyos kíváncsiságot azonban mégis tapasztalt s nem egyszer hallottam a hátam mögött, a mint ke-

ujtság hivatalos jellegű lévén, nem kerül a nagy közönség elé és bátran lehet állítani, hogy a magánpolgári biztosítottak legnagyobb része soha sem látta a Központi Értesítőnek színet sem, sőt a legtöbb bíró, ügyvéd, kereskedő megöszül és az árnyékvilágból elköltözik, anélkül, hogy a Központi Értesítő kezeügyébe került volna. Aztán meg ha a Központi Értesítő vagy más hírlap, melyben esetleg a biztosító-társulatra vonatkozó közvételek megjelennek, a biztosított kezébe kerül is: szakértelem-, bizonyítékok-, a biztosító-társulat specialias viszonyainak ismerete hiányában nem áll módjában azok valódiságáról és helyességéről meggyőződni.

Nem is szólunk arról, hogy a napilapokban, a melyek pedig leginkább hivatalok a közönséget gazdasági ügyekben téjékoztatni, a biztosító-társaságokról alig jelenik meg egyéb — reklamnál. Mindazon közleményekről, melyek a napilapokban biztosító-társaságokra vonatkozólag foglaltatnak, bizonyosra vehetjük, hogy az illető társaság irodájában lettek fogalmazva és annyira megy a biztosító-társaságoknak a kritikától való félelme, hogy az üzleti eredményekről való egyszerű értesítéseket, a részvényesek közgyűléséről szóló tudósításokat rendszerint mint megfizetett hirdetések teszik közzé. Ekként biztosítják magukat arról, hogy a közlemények úgy jönnék a közönség elé, a mint azt ők maguk, a saját érdekében jónak látják. A publicitás tehát, a melyet a mi törvényünk elvként állít föl, pusztán fictió, a melyet megsemmisít a gyakorlat.

Innen van aztán, hogy a biztosítási vállalatok nálunk tényleg a kellő ellenőrzés alatt nem állanak és inszolíd vállalatoknak mindenkor módjukban áll a magyar közönséget megkárosítani.

Ezt a lehetőséget pedig a kormány-nak megengedni nem szabad. A kormány az állampolgárokat a károsodástól megóvni köteles, de ha köteles nem volna is, tennie kellene ezt államszemélyességi okoknál fogva, mert minden állampolgár adófórát, minden tönkremen existenzia adópadást és államterhet jelent.

(Pénzügyi Utmutató.)

Fehérvár br. hadügyminiszter-ségének rendésére vonatkozólag, a N. W. Abendblatt szerint, beavatott körökben azt beszéltek, hogy Fehérvár Géza honvédelmi miniszter, kit közös hadügyminiszternek szemeltek ki, azért nem veszi most át a közös hadügyminiszteri tárczát, mert még arra vállalkozott, hogy a képviselőházban a honvédelmi kőltészet mellett helyt álljon és a kormánynak a magyar fegyvergyárral szemben elfoglalt álláspontját kifejtse; mely feladatának legkesőbb karácsonyig megfelelt. Akkor aztán, minthogy új katonai törvényjavaslat kiállításban nincs, semmi sem áll utjában annak, hogy Fehérvár a hadügyminiszteri tárczát átvegye.

A valuta rendezésének kérdése végre üdvös megoldáshoz lényegesen közelebb és a aktualitás stádiumába jutott. Wekerle pénzügyminiszter tanácskozott Dunajewski pénzügyminiszterrel ezen ügy fölül az osztrák-pénzügyminiszteriumban, az osztrák-bank képviselőinek jelenlétében. A megbeszélésnek nem volt ugyan hivatalos jellege, minthogy a banknak képviselői nem voltak forrásal megbízással ellátva; azonban meggyűvással konstatálható, hogy most már az egész anyag megrostálva és a főkérdések annyira megbeszélve vannak, hogy aránylag rövid idő múlva egy Budapesten összehívandó magyar és egy körülbelül ugyanezen időre Bécsbe egybehívandó osztrák szaktanácskozomány elé a kérdéstől egyenlően hangzó konkrét kérdőpontok lesznek előterjeszhetők. Őnként értetik, hogy a kérdőpontok egyik legfontosabbika az arányra vonatkozó lesz.

A közigazgatási reform kérdésével a belügyi tárca budgetjének tárgyalása alkalmából foglalkozott a képviselőház pénzügyi bizottsága. Horváth Nándor vette föl a kérdést, mi történt ez ideig a közigazgatási reform előkészítésének terén; remélte e, hogy a reformtörvényjavaslatok még ebben az ülés-szakban letetnek a ház asztalára; és ha igen, mely részeit a reformnak fogják a betervezendő javaslatok fölelelni? — Szapáry gróf kormányelnök és belügyminiszter általánosságban válaszolt a kérdésekre. A belügyminiszteriumban, ugymond, az egész nyáron át nagy szorgalommal dolgoztak a reform előkészítésén; a kormánynak elhatározott szándéka, hivatalba lépéskor adott programjához híven, a lehető legrövidebb idő alatt benyújtani javaslatait. Az első javaslatok betervezését a miniszter a költségvetés letárgyalása utáni időre — valószínűleg a jövő évi január hóra ígérte. A mi a reform részleteit illeti, azokra nézve minden nyilatkozattól tartózkodott a miniszter, megjegyezve, hogy ez ma még korai dolog lenne, miután a tárgyalás alatti költségvetésben a reform egyik része sem jut kifejezésre. — Több felszólalás ebben az ügyben nem is történt.

ORSZÁG-VILÁG.

Nagy művész-hazakntia, Munkácsy Mihály jelenleg Magyarországon időzik nejével. A mult hét végével befejezte Bécsben az ottani muzeum tetőzetere készült festményét s a hét elején Aradra ment, hogy a tizenhárom vértanu szobrauk letelezésén jelen levén, tanujelét adja hazafias erzelletének. Aradon, a hol még most is él egykori mestere, kinél ő a tulipantos-ladákát füstögette, a legszíveleesebben fogadták. Ő maga is jól érezte magát; a szobor igen megnyerete tetszését, s gratulált is érte Zalának. Innét Budapestre ment, a hol szerdán délután Jokait látogatta meg, ki megmutatta neki Feszty Árpádnak a tőrnykezési palota számára készített kartonjait. Munkácsy ezekről a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott, s azt mondta, hogy modern festőtől már régen látott ily tehetségre való, komoly történeti fölfogásra képeket. Este Munkácsyék a népszinházban voltak, hol tiszteletükre Blaha szereplésével az általuk már régiani óhajtott „Falu rosszat” adták, a mikor is Munkácsy pompas bokrétaát küldött Blahanak a színpadra. Lehet, hogy Munkácsy hosszabb ideig fog nálunk tartózkodni, mert ha meggyőzés jön lére az új parlamenti palota részére készitendő nagy történeti kép ügyében, akkor ezt a képet egy Budapesten föllállítandó külön nagy műteremben fogja megfesteni.

Szerdán nyit meg az evangélikus konvent Budapesten Prónay báró elnöklété alatt a felekezett főgimnaziumának dísztermében. Az ülésen elvetették a dunánmenti kerület ama főiratát, hogy az anyakönyvek magyar nyelven való vezetésének kötelezettsége elejtesse. Ezenkívül a dunántuli kerület püspöke fölött vitatkoztak, ki panszlavizmussal volt valóvala. Az ülés, tekintettel e püspök által tett békes nyilatkozatokra, napirendre tért e tárgy fölött, az elnök azonban e határozat után erőlyes dorgáló szavakat intézett hozzá, a mit a konvent tapsokkal és nagy éljenzéssel fogadott.

A bécsi eszartalalkozás véget ért. Vilmos császár szerdán hagyta el az osztrák fővárost. Ottmúlásának legtöbb idejét szarvasvadászatokkal töltötte, hanem ez nem akadályozta az a külföldi sajtókat abban, hogy mindenféle kombinációkkal ne mérgezzék a német császárnak oroszországi látogatása és a Bécs és vidékén való tartózkodása közötti különbséget a béke föntartására vonatkozó hatásokban.

vély hangnyomattal kérdeztek azoktól, a kik már ismerőseim voltak:

— Nos mit mond az új adjunktus a városról, he? Látta e már Bulykainét, he?

De még többször kérdeztek szemtől szemben:

— Hogy tetszik a városunk, fiatal úr?

— Igen csinos.

— Hát a kathedrálé?

— Derék egy templom.

— Űm, megbízem. — És a Mátyás király misemondó ruháját látta-e már?

— Azt is láttam; gyönyörű.

— De hát a szép Bulykainét?

— Azt még nem láttam.

— Tyh! Addig ne is beszéljen uram öcsém a városról, a mit a szép Bulykainét meg nem nézi. Az a valami!

Akár merre mentem, mihelyt a szájamat fölnyitottam, hogy ezt vagy azt már láttam, itt vagy ott már voltam, nyomban jött az interpelláció: de hát a szép Bulykainét. Mit szölok a szép Bulykainéhez?

Az egész város Bulykainével foglalkozott. Ő érte lelkesültek az öregek és fiatalok.

Ha valahol valami csodaszép rózsza nyílt ki a kertben: „el kell vinni Bulykainénak;“ az első dinnyét, az első érett cseresznyét mind a szép Bulykainét kapta.

Igazán neveléséges volt. Borzasztó emberek

ezek, az ő kormos kathedráléjukkal és az ő szép Bulykainéjukkal! Eu itt soha meg nem szokom.

Ezalatt mindegyre többet ballottam róla, hogy már öt év óta özevgyaszony, parbajban halt meg az ura; egy katonatiszt ölte meg.

Katonatiszt!... szép asszony... parbaj! Bizonyosan szerették egymást.

De ezt csak gondolni volt szabad; istenments ilyesmit kimondani a „teremtés remekére.“ Hiszen ő a megtestesült erény és tökéletesség! Vele kapcsolatban minden apróság esemény-szamba vágott. Hir verte minden léptét: itt volt, ott láttak, ez vagy az találkozt vele. Kek ruha volt rajta, vagy fehér petyes, egy szőval, a minő volt. Kinek mit mondott, holnap hova készült stb.

Hanem el is kellett ide egy szép asszony, hogy egészen ki ne vesszen a magja. A lakosság nő része nem sokat ért. A beuszulottek természetben alacsonyak, arczban rútak, szűk, beótt homlokuk van és apró tatár-szemök.

— Teringettél, csak mar az a Bulykainét láthatnam.

Epen a princípális előtt találtam kiejteni ezt a kívánságomat.

— Hát mért nem szöl? — mondá közömbösen állat vonva, — mindjárt oda viszem a kertjébe, ha akarja. Hiszen az én lányom az. (Micsoda! A szép Bulykainét is az ő lanyá?)

Nyomban vitt is Bulykainét kertje felé. A folyóra rugott ki a csinos szölöskert. A folyó

épen virágzott. Bolond fölfordult világ ez itt. Még a viznek is viraga van. S a viragok, a nőnek nincsen meg a színe, szépsége.

Hanem a folyó viragosa nem épen kellemes dolog. Millió sáska és szunyog lepte el a tájekot. Az egyik része ott ringott a sargasszírke hullamokon. Mint egy óriási selyemszövet, a melyre bogarak vannak ráhírvéve. A másik messze beláthatlan térségen fönt a magasban keverggett, mint egy terhes felleg.

A kert is tele volt szárnyasokkal, mikor beléptünk. Pajkos nevetés hangzott ki a fiagoriából, a hol nagyobb társaság mulatott; de ezeket nem láthattuk. Az egyik baradán egy vörös ernyős nő lépkedett felénk. Mellette, jobbról-balról egy fiatal gavalier megdögélt, rettentő öblös tajtekipából szörnyűseges füstmaeszkákat eresztve két oldalról a hölgyecske orra alá. Az egész jelenet végtelenül komikus volt, mert olyan oadaadással fujtak rá a füstöt, mintha napszamban tennék.

Ökönytelenül elmosolyodtam. A princípális észrevette.

— A szunyogok ellen, — magyarázta — az átkozott szunyogok ellen van ez. Egészen kiszívódik a menyecske attól a sok füsttől! De unni! Hát jól nézre meg, mert ez a Bulykainé!

Megdöbölt a szívem. Ah, a Bulykainé! A nibusz, ez a nagy semmi, ezek az úreszavak, a masok elragadtatása lazba bozott. Lehetéges-e, hogy valóban a híres Bulykainét előtt

Erzsébet királyné utasai közben Algírát is ellátogatott, hol e nagy afrikai állam kormányzóját is meglátogatta. Ennek lakásán a száműzött anami (Hátsó India) királylyal is találkozott. Különböző teljes inkognitóban utazik.

A hollandi király igen veszélyes beteg. Elméje időnkint teljesen elhomályosul úgy, hogy már regenségről akarnak gondoskodni.

Középamerikai új háború van kitörőben. Quatemala ugyanis nem képes eleget tenni a békeszerződés azú föltételének, hogy a hadifoglyok visszaadassanak, mert azokat, több százra meőnt, már előbb agyonlővette. San Salvador lakói e miatt roppantul el van keseredve, úgy, hogy a háború kitörése már csak napok kérdése. Az argentinai köztársaságban is folyton tartanak a forradalomtól; a kedélyek nagyon izgatottak.

H I R E K.

— (Dunántúli kultúregyesület.)

A dunántúli képviselők a következő körlevelet intézték a dunántúli megyék és több városok alispánjaihoz, illetőleg polgármestereikhez: Tisztelt alispán (polgármester) ur! A dunántúli országos képviselők, mintán a dunántúli közművelődési egyesület létesítésére irányuló mozgalom megindították, fölhívták a Dunántúli társadalomhoz, hogy ez a megindított nemzeti mozgalom támogassa, a szép és hazafias cselekedést meg. E fölhívás, mely a közművelődési egyesület célját részletesen kifejtette, még a nyár folyamán számos példányban megküldött tisztelt alispán (polgármester) urhoz azon kérelemmel, hogy azt megyéjében (városában) szétosztassa. E szétosztás tisztelt alispán (polgármester) ur szives jelentése szerint meg is történt. Elérkezett tehát az ideje a hazafias cselekedést megvalósításának. Épp ezért a Dunántúli országos képviselői október 2-án tartott ülésükben elhatározták, hogy a dunántúli közművelődési egyesület szervező és alakuló közgyűlését ez év november 20-án meg tartják s pedig Budapesten d. u. 4 órákor a majd annak idején hírlapilag közre teendő helyiségben. De a hazafias ügy sikere azt követeli, hogy e közgyűlésben a dunántúli társadalom minél több kitűnsége vegyen részt. Épp azért a Dunántúli országos képviselői fölkérlik tisztelt alispán (polgármester) urat, sziveskednék oda hatni, hogy a meghívottak a közgyűlésen tényleg meg is jelenjenek. És hogy a közgyűlés annál imponzánsabb legyen, méltóztatásuk a legközelebbi megyei (városi) közgyűlésben indítványozni, hogy a megye (város) minél számosabb tagu küldöttség által képviseltesse magát. Hazafiai üdvözléssel: a dunántúli

országos képviselők nevében: Széll Kálmán s. k. elnök, Bekics Gusztáv s. k. előadó.

— (A vértanúk emlékezte a népiskolában.) A pécsi-belvárosi népiskolában hivatalos fősbő commandó nélkül is fölléptek kötelességüket és megtették azt, mit minden iskolában meg kellett volna tenni, t. i. nemzetüknek, szabadságuknak megdűsült vértanúiról kegyeletesen megemlékezni október 6-án. A magyar nemzet e gyasznapján az intézet serdültebb növendékei előtt a IV. V. VI. osztályokban a nap történelmi jelentőségét magyarázták meg s a nemzet függetlensége és szabadsága kivívása érdekében hozott véres áldozatot a hazafia: érzés felkeltésére és ápolására példásan felhasználta. A növendékek a hazaszeretet magasztos példáinak esetelését könybe labadt szemekkel hallgatták, a kellő hatás, a hazaszeretet élnéket, termékeny talajra talált a zenge szivekben. Szeretjük hinni, hogy egyéb intézetek, melyek e gyaszos alkalmi nap felhasználásában mulasztást követtek el, jövőre pótolni fogják az ez érvény legnemesebbikének, a hon-szeretet és nagyjaink iránti kegyeletes érzés fejlesztésére üdvösen latni nem késnek a mit első sorban az iskolától várható meg jorosan.

— (A pécsi korcsolyázó egyesület) október hó 19-én d. u. 3 órákor a nemzeti kaszinó helyiségeiben rendező közgyűlést tart. Tárgysorozat: 1. Évi jelentés. 2. Pénztári számadás és jövő évi költségvetés. 3. Az alapszabályok módosítása. 4. Tisztviselők választása. 5. Választmány megalakítása. 6. Netani indítványok.

— (A város jövő évi költségvetése.) Csütörtökön tárgyalta a pénzügyi választmány a város költségvetését és azt általában elfogadta. Elfogadta pedig mint újítást a költségvetésben a rendőrség újjászervezése által fölmerülő kiadásokat, mely nemcsak a legénység szaporítása, új, modernebb és czészerőbb egyenruházása által keletkezik, hanem még azon helyes intézkedés által is, hogy a rendőrök egy részének, t. i. a kiegészített rendőröknek, nagyobb fizetést adnak. Ezzel az intézkedéssel nemcsak méltányos dolgot cselekszik a város a tanult, kötelességét jól teljesítő rendőrökkel, hanem a rendőr-legénység ambícióját növelve jobb állapotokat is teremt a rendőri szolgálattal terén. A bizottság ellenben visszautasította a tisztviselők és hivatalsemélyzet azon jogos kérését, hogy nekik fizetésük mellé lakataján is adjon a város, és pedig visszautasította azzal a megokolással, hogy e kérelem teljesítése által nagyon is fölszökne a pótdó. (Erre a tárgyra még visszatérünk.) A költségvetés végösszegei egyébként a következők: kiadás 394411 frt 59 kr., bevétel 299245 frt 33 kr., a hiány tehát 94966 frt 26 kr., a minnél fogva két százalek pótdóemelést von maga után. A kiadások ily nagy összegű főképp az iskolák költségűbtele, a törzstőkéhez visszatérítendő összeg s a rendőrség újjászervezésének költségei teszik ki.

— (A „Pécsi Athletikai Club”)

állok a következő perczben? Oh istenem!... Csodálatos szorongás fogott el, fejem zúgott, lábam, kezem zibbadozott.

És hát miért? Hiszen még nem is láthattam a füst miatt Mintha egy kékes felhőben lebegne, mint hajdan az Olympus istennői.

De bár ne is láttam volna.

Majd nem fölszűntem a csodálkozástól.

A szép Bulykainé rút volt, de milyen rút!

Csontos, szögletes arczában volt valami kellemetlen; az álla kiállt, mint az olyan pogácsa, a melyik a tepsi oldalára fektült ki: a szűrkés szemei mélyen bent székelték űreibein s különben is hasonlítottak a bagolyéhoz. Arczbőrt már megérintette az a hervasztó bontó lehellet, mely az üdéséget lefújja, de a szepőkét le nem fújja. Azok bizony ott maradtak két nagy táborra osztva a szemek környékén.

Meghajtottam magam, a mint bemutatott neki az öreg, egy-két szót mondtam én is, ő is, a hogy szokás ilyenkor, aztán föltreáltam kaczagni.

Huh, huh. Hát ez a híres Bulykainé? No szépen vagyunk. Alászólgálja! Tisztelem a nemes város izlését.

Az uszonánál alkalmam volt szemügyre venni a természetét; de bizony az sem volt lilíomos, keskeny vállak, kurta nyak, sovány karok, melyek átlasszóttak a csipkés ujjakon, s azok is telídes tele szeplővel.

De a mi leginkább ingerelt a nevetésre, az az elragadtatás, az a hódolatjeltes tekintet, melylyel rajta csüggtek, ha beszélt, ha nem beszélt; ha mozgott, leült vagy fölállt.

No iszen volt ezentúl mit hallgatniok tőlem a cziviseknek.

— Elbujhatnak a tündérükkel. Micsoda óriási sülyedés kell ahhoz, hogy ezt önök szépek tartásak. Ha egy pusztán volnék s ő lenne ott az egyedüli, még akkor sem mondhatnám csinósnak, mert az abszurdum!

Azok a fejüket esóválták, szánakozón, mintha mondanák: „Fiatall ember, te vak vagy és ostoba!”

Egy hét alatt híressé váltam e miatt. Egy ember, a ki Bulykainét rátunk tartja! Hallatlan ez! Hát meg van ez örüllve? Egy czivis utánam is kiáltotta egyszer gnyósan:

— Hát a tengeri malacozt szépkét tartja az űr?

Mindenütt az adjunktusról beszéltek, a kinek Bulykainé nem tetszik. „Ki kellene vinni az akasztófára valót a határra és megégetni.” Ujjal mutogattak az utcán, mint valami főbenjáró gonosztévőt: „Ez az! Ez az!”

A hir eljött Bulykainéhez is s mert asszony az asszony, azóta nyájasabb lett irántam, sokat beszélgetett velem, ha találkozunk. Irigy tekintetek szegődtek rám ilyenkor; szinte kiolvashattam a szemekből, hogy „hát ez az igazság? Mi

e hó 12-én (vasárnap) délután 3 órákor tartja a városi tornacsarnok helyiségében évi rendező közgyűlést, melynek tarysorozata a következő: 1. Elnök évi jelentése. 2. Tisztikar lemondása; korrelőnk választása. 3. Uj tisztikar választása. 4. Számadás-vizsgáló bizottság választása. 5. Annak jelentése. 6. A jövő évi költségvetés megállapítása. 7. Be nem hajtható követelések leírása. 8. Indítványok és előterjesztések. 9. Közgyűlési jknyv hitelesítésére 2 tag választása.

— (A juristák ismerkedési estélye) szerdán este volt a Scholze-féle öregekben. Bár a jogászoknak csak alig kétharmad része s a tanári karból — daczára annak, hogy többen megígérték — csak egyetlenegy volt jelen, az estély nagyon jó hangulatban folyt le. A tősztokat az ideai olvasóköri elnök kezdette meg, éltetve a csak egy tagjával képviselt tanári kart. Erre azután Friedl Károly dr., a római jog tanára, szép beszédben válaszolt, buzdítva a jogakadémia polgárait az egymás közötti egyetértésre, a melynek mintegy mepecselőtte csejűléből sztoktak az ismerkedési estélyt is tartani. Sorra következtek ezután a különböző tősztok, melyeknek a fölsőbb-éveseket, Kossuth Lajost, az olvasókör ezidei és volt elnökét — a szintén jelenlevő Sagly Jánost — és az ujonjt baleskakat éltették a jogászok szónokai. A bankett bevegéttel a fokozódott jókedvű utórára és tánczra tūztele a fiatalagot, mely Jónás bándájának zenéje mellett még jó sokáig együtt maradt.

— (Halalozás.) E hó 7-én hunyt el Nincsiech György 48/49-es honvéd-főhadnagy, élte 79. évében, végelgyengülésben. Temetése e hó 8-án ment végbe Izsépen, hol unokájának élt azon csekély nyugdíjból, melyet az ország halajja (?) juttatott a szabadságáért küzdő bajnoknak. Nyugodjék békevel!

— (A pécsi zongorák királya.)

Ez a muzikus város, melynek — statisztika szerint szólva — majd minden házára esik már egy zongora, még folyton nyeli magába a zongorák légióit. Egész kis kolonia van már együtt ezekből a háromlabra nehezű zeneszerszámokból; a „nép” számba menő ócska zongorától föl a mindeféle fajtáig, a „arisztokraták”-ig, melyekbe Ehrharr, Schunda, Oeser, Kutschera és Bösendorfer szorgaltatják a „kék vér”-t. Ebbe a kis zongora államba a napokban érkezett meg a király — Schweighofer bécsi gyáros műhelyéből. Valentin Ottó könyv- és zeneműkereskedő, ki zongorák elarnításával is oly szép sikerrel foglalkozik, hozatta ezt a zongora-re-

dicsőitjűk, ő szítja s mégis vele nyájaskodik. De a keserű érzéseken minden tövise ellenem fordult, pedig ő volt az igazságatlan. (Hja, hiába, ilyen elnéző a világ a kedenczei iránt.)

Hanez, meg kell adni, kitűnően tudott eszevni, kedves, művelt modora volt.

Mondtam is magamban: hiszen az igaz, hogy rút, de végtelenül okos.

Ezalatt mindjobban megismerkedtem vele. Majd minden társaságban találkoztunk. Hisz valamenyinek ő volt a bálvány.

Sokat töprengtem én azon, kivált eleintén, hogy ugyan miért? Azt az isten tudja. Hogy keletkezett? Nem bírtam kinyomozni. Mióta tart uralkodása? Mindig, mióta a rövid ruhát levelette. Nem múlt divat szépsége volt az ő nimbusza. Támadt ok nélkül és megmaradt ok nélkül.

Később azonban nem töprengtem ezen sem. Ahogy van, úgy van. Bámom is én. Beleszóltam.

Két év múlt el. Egészen megszerettem már a várost, otthon éreztem magam benne.

Egyszer egy mérnök vendégem jött, a ki meglehetősen gáncsita az odaváló viszonyokat. Akaratlanul is egy kis ingerültség fogott el.

— Hát látta e már — mondom — a kathedrálét?

— Láttam.

— De hát a szép Bulykainét látta-e már? (A mátyáskori misemondó ruhát e sem vártam.)

meket a Schweighofer gyárából — eredetileg arra szánva, hogy hangversenyek alkalmával végre valódi „hangverseny-szárny“-at adhasson a művészek keze alá, vagy esetleg ének mellé kísérő hangszernek. A zongora, melyről most szó van, valóban megérdemli a Pécselt verszongorák között a „király“ elnevezést. Versengve próbálták azt ki legkiválóbb zenészeink s az eredmény — általános elragadtatás a külsőleg is remekül kiállított hangszer pompás tömör hangja fölött, melynek fortissimói hatalmasak, pianói lágyak, olvadékonyak, s a két zenei szélsőség között az átmenet oly minden megszakítás nélküli, átfolyó, a mely bámulatra ragadja a hallgatót. A pompás hangszernek hamarosan akadt vevője s legújabb gazdája Hegedűs Imre kaptalanai szantartó. Valenin legközelebb rendelme egy a most eladott hang-szer párját hangversenyek számára.

— **(A harmadik budafai kő.)** A minap megírtuk, hogy a székesgyűlés e téle szűlő két obeliszk hatalmas kökolosszusa közül a második, mikor megindították Pécs felé, kettétörtött s újat kellett kifejtetni a budafai kőbányából. Azóta ez a kifejtés is — bannatos gyorsasággal — megtörtént. Az előírt kódárnak megtalálták a párját s most már oszlophoz kifaragva az is utban van Pécs felé s ha az idő kedvez, hibetöltség hamarabb hozzák be, mint az első, melylyel ugyan nyolcz hetig vesződték, míg rendeltetési helyére szállították.

— **(Közegészség és népesedés szempontban.)** A város tisztai főnökségének a közigazgatási bizottság elé terjesztett jelentése szerint a város közegészségi állapota szeptember hónap kedvező volt; a megbetegedések és halálozások száma tetemesen csökkent. Augusztus hónap ugyanis meghalt 70, szeptemberben 59 egyén. A kórházi betegforgalom azonban emelkedett, és pedig az azusztus havhoz képest 27 esettel. Az összes kórházakban ápolottak 374 beteg; e számból a városi kórházra esik 318, az irgalmasokéra 38, a banyakórházra 18. — Élve született szeptember hónap 86 gyermek, mely számot összehasonlítva a halálozások számával, ebből pedig levonva a kórházakban elhalt idegenek számát, a mi 14-et tesz ki: a születések által 41 esetbeli szaporodás mutatkozik. A szülötték közt volt: 42 fiú, 44 leány, 73 katolikus, 5 agostai, 8 izraelita, 1 törvényes és 15 törvénytelen. Iker egy izben született, házasságra 18 pár lépett. A meghaltak közt volt: 31 fiú, 28 nőnemű, 58 r. katolikus és 1 izraelita. A legmagasabb kort egy 93 éves izraelita özevegyszony érte el. Halva született 1 fiú és 2 leány, mind törvényes származású.

— **(Jegyzőjelöltek vizsgálata.)** Szerdán és csütörtökön tartották meg a megyei

székházában az ez évi jegyző vizsgálatot. Az alispán elnöklöte alatt álló bizottság előtt két jelölt jelentkezett a vizsgálat letételére, Horváth Janos és Irigh E. jegyzőségdek, kik szerdán az írásbeliből, csütörtökön pedig a szóbeli tárgyakból tettek vizsgálatot, mindketten jó eredményel.

— **(Tettye-, illetve Mecsek-szé-pítő egyeslet)** létesítésen taradzik Vaszary Gyula rendőralkapitányunk, ki már sok szép eszmének volt megtestesítője. A szépet lelke-sül s fáradhatatlan tevékenységgel alkaptány ez újabb eszmével régóta foglalkozik, sőt lépéseket is tett annak létesítése végett s most a következő főhívalással lép a közönség elé:

„Igen régi és még mindig szokasos ezen közmondás: németnek Bécs — magyarnak Pécs. Hogy ezen reánk nézve bizelgő hagyományos közmondás melyik századból eredhet — biztosan nem állapítható; annyi azonban kétségtelen, hogy ennek keletkezése óta igen, de igen nagy változás állott be. Jóllehet városunk fejlődését senki kétségbe nem vonhatja s bármennyire meg is lehetünk annak előrehaladása fölött elégedve, azt mégis be kell ismerelnünk, hogy ma már nehezebb volna ezen összehasonlítást a városnak kérdelmelnie. S vajjon lehet-e ezenné csodálkozni? Epen nem. A régi időben e szép város jó öregjei melegekedtek a természetadta előnyökkel — a s nagy hasznukra vált börtencsémén kivül alig gondoltak egyébre. De hisz ez is könnyű megmagyarázható. — Ha csak néhány évvel ez-előt is bármily messziről jött idegen meglátogató városunkat, bámulta annak a Mecsek tövében elnyúló s mérföldekre terjedő, kies fekvésű szőlőhegyeit és a szó legszorosabb értelemben megirigyelte azt fölünk. Lehet-e tehát csodálkozni, ha a pécsi ember, ki annak nem csak szépségében gyönyörködhetett napraként, de hasznát is élvezte — szőlőhatárán kívül nem keresett magának más kedélyvidtő kirándulási helyet. De — fájdalom — ma már egészen más kép áll a dolog. — Hianyzik a városból az — mi a Bécs-csel való összehasonlítás egyik okkál szolgáltatható: a régi jó kedélyesség. — Ma már nem csak mi magunk, de a város újabb nevezetességeinek megzemelése végett ide zarándokló vidékiek is elkönyölnének a város gyönygűt képező szőlőhegyek gyors pusztulásán. Ezt tudjuk és érezzük is mindnyájan; és ép azért nem is nézhetjük ezt összetett kezekkel, hanem többféle irányban költésségtünk azon munkálkodni, hogy némi kárpótlást nyertünk, mert a kétségbeesés nem segít — hanem csak fokozza veszteségünket. — Városunk más irányban való rohamos fejlődése jogos reményt nyújt nekünk, hogy a lehetővé tett olcsó utazhatas alkalmából számtalan vidéki fogja városunkat megtekintésre méltatni s ez ezen remény batorít engem arra, hogy a mélyen tisztelt nagyközönséget fölkerjem egy oly egyeslet pártolására, melynek, mint a közleendő alapszabálytervezet is mutatja, czélja leendő: a ma már szomorú képet ábrázoló szőlőhegy határán túl, az öreg Mecsek belsejében, kiaknazni azt a kincset, melyet Pécselt is igen — de igen kevesen ismernek s mi — ha sikerülend — meg lehetünk győződve, hogy minden vidéki: elragad érdőségtünk csodaszertl szépsége, melynek minden pontja egy-egy bájos idylli képek, egy egy kis paradicsomnak nevezhető; és évről évre fog szaporodni azok száma, kik — csak e szempontból is — meg fogják városunkat látogatni. — Azért tehát szeretet városunk jól föl-fogott érdekében kövessünk el mindent, hogy ezen szép jövőt jósó egyeslet még ez év őszén megkezdhesse áldasának ígérkező működését. Pécs, 1890. október 9. tisztelettel Vaszary Gyula.“

— **(A Kun László-ostély.)** A t. m. n. Karoly, a város nyugdíjazott tisztelbeli levéltárnoka, a legkomolyabban foglalkozik azzal a tervvel, hogy „Kun László“ című operájának zenéjét előadassa; a költői szépségektől duzzadó szöveget már ismeri a közönség. Mint bennünket értesít, az előadás október 25-én tartatik meg, hacsak valami elháríthatatlan akadály közbe nem jön; de megtartatik minden áron, még ha pár nappal később is mint október 25-ödike. Azért tehát a nagyszámú jegyek teljes érvényességükben megmaradnak. Antmann ígéri, hogy már legközelebb bővebb értesítőt is fog kibocsátani.

— **(Az adó szeptemberben.)** Pécs város közönsége az elmúlt hónap egyenes adó címzén 13.126 frt 88 kr fizetett be, vagyis 1690 frt 36 krral többet, mint a múlt év hasonló ha-

vában. Az év elejétől 191.204 frt 87 kr, folyt be szeptember végéig, vagyis 9556 frt 86 krral több, mint tavaly ugyanezen idő alatt. Hadmen-tességi díj címzén szeptemberben semmi sem folyt be s a múlt évi előírásból 392 frt 07 kr. hátralek maradt fenn, de ennek legnagyobb része leiras alatt áll.

— **(A németbolyiak az aradi vértanuk emlékeztérére.)** A derek németbolyiak is tüztek Pécs városán a tizenharom vértanú emlékének kegyeletes megülesében. Október 6-án Gyetván Ignác szegélyzőegyleti igazgató kezdeményezésére a németbolyi kölelősen szegélyző egyeslet tagjai, a legúgyegylet és a szt-László temetkezési egyeslet feketével bevont szalók alatt testtellel vonult a templomba s ott a tizenhárom neuzeti vértanú lelki lüveért requeimet hallgattott. Részt vett e gyászmisen a lakosság nagy része s az iskolás gyermekek is; az istentisztelet alatt az énekkar kizárólag magyar egyházi énekeket zengett, a miért az érdem Streicher plébános illeti. Delután Gyetván Ignác székjében gyűlt össze a németbolyi társaság színe-java s ott bazális szónoklatok és énekek mellett lelkesültek — a „svabok“-nak keresztelt, különben pedig egytől egy derék magyar hazafiak — a vértüket ontott ösöki diés példáján a magyar hazá jáváért.

— **(A mohácsi iskolák túltömött-sége.)** Mendl Lajo dr. varmegyei főorvos a múlt hét végén megvizsgálva a mohácsi járás gyógyszerárát, Mohács-on való tartózkodása alatt az ottani róm. kath. népiskolát is meglátogatta, a hol azon fölfedezésre jutott, hogy az 5. és 6. osztályok túltömött sége folytán az iskolagyermekek egésége a legnagyobb mértékben veszélyeztetve van. E két osztályban ugyanis oly nagy a tanulók száma, hogy jó részüek a földön kénytelen ülni, mert a padokban már nincs hely. Ilyen állapotok már régebben uradoknak ezen iskolában, s a pécsi tanfelügyelő erre már tavai is figyelmeztette a hatóságot, hanem úgy látszik, segíteni nem tudnak, vagy nem akarunk rajta. A mohácsi belvarosi népiskolának első főtisztályában 132, az első leányosztályban 124 a tanulók száma. Ezen szomorú tapasztalatok után a megyei főorvos Mohács város többi népiskoláit is megfogja legközelebb látogatni, hogy meggyőződést szerezzen magának arról, vajjon azokban is annyira ügyetlen kivül hagyják-e az egészségi szempont követelményeit?

— **(Rabstatisztika.)** A pécsi királyi ügyészség fölügyelete alá tartozó központi fogházban szeptember hó utolsó napján 185 egyenből állott a rablétszám. Ezek közt volt 7 előzetesen letartóztatott, 16 főbőbezés alatt álló, 162 jogerejűleg elítelt; 164 férfi, 21 nő. A jogerejűleg elítelték közül 129 nem volt elszállítható a fogházak és börtönök föltömsége miatt. A rabkösz 825 frt 78 krba került s rabtartási költség címzén 269 frt 72 kr. folyt be. A rabunkából 16 frt 05 kr. folyt be.

— **(Az aradi vértanuk elkötá-vetyélt ingóságai.)** A tizenharom vértanú kivégzése után — hogy a hőhermunka teljes legyen — a katonai hatóság dobra tötötte összes ingóságait. Az arveresről szóló kimutatást a befolyt pénzzel együtt 1850. márczius 10-én adták át a temesvári eszásári királyi főparancsnokság pénztárának. E kimutatás alapján készült a jegyzék, melyet a Magyar S. A. l. on legutóbbi füzetében közöl. A jegyzeket Bécsben 1853-ban állította ki a eszásári udvari hadiszámvévség P. Gasser es. k. udvartanácsos es udvari hadiszámvévségi igazgató s Walsersmann udvari hadi alszámvévső aláírásával. A jegyzék címe: Kimutatás az alább megnevezett fölkelő(?) vezérek eladott ingóságai után a hadipénztárból befolyt pénzekről. Tizenöt tétel van a kimutatásban, mert Schweidl József és Alulich Lajos két izben is szerepel benne, az utóbbi egyszer hibásan Hanik Lajos név alatt. Az egyes tételek szerint befolyt az ingóságok eladásából: Lázár Vilmos után 22 frt 12 kr, Schweidl József után 130 frt 10 kr, Türk Ignác után 452 frt 98 kr, Kiss Ernő után 1118 frt 06 kr, Kazinczy Lajos után 221 frt 40 kr, Knezhich Karoly után 81 frt 52 kr, Dossewly Arisztid után 339 frt 36 kr, Damjanich János után 90 frt 21 kr, Vécsey Karoly gróf után 760 frt 20 kr, Hanik Lajos (helyesen Alulich Lajos) után 9 frt 23 kr, Lahner György után 53 frt 09 kr, Leiningcr Karoly gróf után 137 frt 27 kr, Nagy Sandor után 138 forint 02 kr,

Schweidl József után 57 frt 54 kr. — Az örmesteri szakértővel összehajtott jegyzékben nem fordul elő Pöllenberg tábornok neve, úgy látszik, nem maradtak elárverezhető ingóságai; e helyett valamivel később kivégzett Kazinczy Lajos neve szerepel a kimutatásban. Az összes ingóságok árverésénél befolyt 3876 frt 58 kr, az árverési s egyéb kiadások a kimutatás szerint 162 frt 30 kr-ra rúgtak, ezek levonásával tehát 3714 forint 23 krajczár tiszta haszna volt Ausztriának a vértanúk holmijának előtvettyeléséből.

— **(Szőlőink vegyteni megvizsgálása.)** A m. k. kereskedelmi miniszterium főhívatást intézett a Magyarország bortermelő vidékein levő kereskedelmi és iparkamarákhoz, hogy azon szőlőfajokból, melyekből nagy alkoholtartalmu borokat nyernek, küldjenek föl az országos vegytani intézethez pár mintaszállítványt. A pécsi kereskedelmi és iparkamara 15 fajta szőlőt küldött föl Baranyamegye különböző vidékeiről a vegytani intézethez azon kérelemmel, hogy az eredményről a kamarát közvetlenül tudósítsák. A kereskedelmi miniszterium az a czélja szőlőink ezen megvizsgálásával, hogy a francziáknak bebizonyítsa, miszerint a mi boraink nem mesterséges úton nyerik alkoholtartalmukat, a miként ők állítják.

CSARNOK.

Egy női napló töredéke.

... Mi mindent el nem követtem, csak hogy művész felesége lehessen! Hanem hát ez rendesen úgy van, hogy a fiatal lányok fejében bolond ideák zsonganak. Ah, kedves barátom, ha én ezt előre tudtam volna! Képzeld magadat az én helyzetembe. A kiállítási katalógusban olvastam a művészek címzeit; valamennyien nagyobbra félreeső, csöndes utcákban laktak, Paris legtavolabbi külvárosaiban. Képeletem oly csöndes s nyugodtnak festé az ottani életet! Ah! Mindegyik magára van ott utalva, munkája s családján kívül nem gondol másra — s mivel ismerem magamat s tudatában vagyok annak, hogy rémitő hajlamom van a feltéteynsége, önként arra a gondolatra jöttem, hogy ezek közül, csakis közülük kell nekem férj! Mindig, az egész napon át mellettem lesz, dolgozni fog valami festményen, vagy esetleg szobron, én pedig mellette tük s olvasok, az ateliert nem is kell majd elhagynunk. Gyönyörű, nagyon szép gondolat!

De mennyire esaltokoztam én szegény ártatlan. Sejtelmem sem volt, hogy mi mindenféle dolgok történnek egy ilyen művészeremben. Ha azelőtt megpillantottam egy-egy istennő szobrát, mely a ruházatát illetőleg nagyon is föltűnően szabadon vágatott ki, — még álomban sem mertem arra gondolni, hogy vannak asszonyok... leányok... szóval bárki is, a ki ilyesmire adja fejét — és...

Biztosítalak kedves barátom, hogy ha csak legkisebb sejtelmem is lett volna mindezekről, soha sem nyugtítottam volna kezemet egy szobrasznak. Tudnod kell, hogy családom ellenzte e házasságot, jóllehet férjem vagyonos, mint művész hírneves és kettőnk számára egy csinos, izéles lakházat építtetett. Én, egyedül én óhajtottam e házasságot. De hát hogy is ne, a mikor ő olyan csinos, előzékeny s nyájas volt. Azt ugyan avatkoztam, hogy néha-néha toillettegyeimbe ésvetkezem, „ne ige fészülködjék, hanem inkább így,“ aztán a völegény sajátkezűleg tűzte oda a virágot fürcimbe, de aztán azt is meg kell adnom ám, hogy sokkal nagyobb ügyességgel s izléssel csinálta, mint magam a fodrász... Ez a szakavatottság, ez a tudomány mégis csak föltűnő egy férfénel? Nem

igaz? Mégis csak sejtenu kellett volna! De halljad, mi történt!

Midőn uszatunkról visszatértünk, én ott-honosan elhelyezkedtem csodaszépen és izélesen butorozott boudoiromban, férjem pedig hozzálátott munkájához s nap-nap mellett ellátogatott atelier-jébe, mely nem a mi lakházunkban volt berendezve. Midőn aztán este hazajött, örömmel s lelkesülten beszélt művéről, melyet a legközelebbi kiállításra akart küldeni s melynek czime vala: „A...“

A mint mondá, különösen ama könnyed borzongást igyekezett a marvanyon visszatükröztetni, mely végigfutja a testet, mihelyt ez a szabad levegőnek van kitéve, továbbá a köpeny fiuom redőzetét, mely a vállakról omlik alá s több effélet... mely részletekre mar nem emlékszem egészen tisztán. Köztük legyen mondva, hogy nem egészen tisztán értettem férjemnek munkájáról való lelkes beszédét, hanem azért mindig bizalomteljesen feleltem, hogy „az valami nagyszerű lehet“ és lelkilég már sétáltam a zöldlombos parkban tércen művet csodálva, mily nagyszerűen veheti ki magát a fehér marvanyoszobor zöldlombos hátterével, sőt azt is hallani véltem, hogy a setalók csoportja miként sutogja e szavakat: „Luce, a művész felesége.“

Egy szép napon nagyon furta már az oldalamat a kíváncsiság, hogy hát mennyire vagyunk tulajdonképen a nemes római nővel s arra a gondolatra jöttem, hogy férjemet atelierjében, melyben még soh'sem voltam, meglépeim.

Elérkeztem a helyszínére, a kertiházban levő atelier főbejáratát tárva nyitva találtam. Ugy vélekedtem, hogy jogom van belépni, közelebb léptem — és képzeld föllaborodasomat, ott látom férjemet egy kőműves-zubbonyban; haja borzasan esüngött alá homlokára, kezei agyaggal és sárral vannak bepiszkolva és előtte egy nő állott! Kedves szeretett barátom, képzeld magadnak, egy fölnőtt asszonyszemély állt előtte az álványon. És még ahhoz hogyan nézett ki? Csak félig volt föltöltözve! Oly nyugodtan állt, mintha az egész dolog a legtermészetesebb valami volna a világon. Levetkezett ruhája, mely úgy nézett ki, mintha az utca sarából szedték volna föl, kigörbített sarku cipője és elrongyolt virágu kalapja ott fektett egy közelében lévő széken. Elég volt egy pillantás, hogy mindezt észrevegtem s te gondolhatod magadnak, hogy ezen egy pillantás uting elég volt nekem. Etienne vissza akart tartani, mondandó valamit, de én kirántottam magam piszkos ujjai közül, — elfutottam és siettem, a hová félholtan érkeztem meg.

Képzeltelhet, miként fogadtak.

— Az Isten szerelméért, mi bajod van kedves gyermekem?

Elbeszéltem mamámnak, hogy mit láttam s hogy az a hitvány perszóna milyen öltözékben állott ott — és aztán sirtam, keservesen sirtam. Édes anyám — ki természetesen nagyon föl volt indulva — vigasztalni igyekezett s megmagyarázta, hogy az a „bizonyos“ — sokkal több mint valószínű — csak minta volt.

— Hogyan? Hisz' ez rettenetes utálatos egy dolog! Esküvöm előtt minderről egy szót sem szóltak nekem!

Eközbe Etienne is odajött. Föllaborodva s egészen magánkiült volt; hosszú beszédben igyekezett velem megértetni, hogy a minta-álló asszony épen olyan nő, mint akármelyik más és hogy nélkülök a szobrász nem existálhat; hanem hát nálam igen rosszul számított, mert én nem engedtem magam bolondítani s meg-

győzni — és egyszermindenkorra kijelentettem, hogy nekem olyan férj nem kell, a ki nap-nap mellett amolyan asszonyszemélyekkel van tété a téte ben.

— De kedves fiam, talán mégis csak lehet segíteni valahogy a dolgon, — vélekedék a mama, ki azon fáradozott, hogy ismét kibékítsen bennünket. — Tegye meg a felesége kedvéért. Talán faból vagy papírpépből csinálhatna magának egy bábút, mely minta gyanánt szolgálja?

— Férjem erre a bajuszát rágta, a mit rendesen akkor szokott cselekedni, ha haragos.

— Az teljesen lehetetlen, drága anyósom.

— És annak mégis így kell lennie, kedves barátom. Lassa csak, a divatarunók szintén papírpép- vagy viaszból készült fejeket használnak s azokon szemlélik, hogy az új kalapok hogy állanak. És mi a fejre nézve lehetséges, nem lenne-e szintén lehetséges a — —

Ugy látszott azonban, hogy ez még sem lehetséges. Legalább Etienne egész részletesen s egy csomó technikus kifejezéssel ép' az ellenkezőjét igyekezett bebizonyítani. Teljesen szerencsétlenül látszott lenni, ezt észrevettem, mig végre fölszántam könyveimet; bábúmat őt is egészen leverte. Végre hosszas és kevésbé kellemes debatta után abban állapodtunk meg, hogy modellje, minthogy epeséggel nem lehet nélkülözni, csak akkor fog hozzá jönni, ha én is ott leszek. Az atelier mellett van egy kicsi alkoven, melyből én mindent láthatok, anélkül, hogy engem látva valaki. Bizonyosan azt fogod mondani, hogy a feltéteynségeket ilyenemű foka csunya dolog, de hidd el kedvesem, hogy az ilyesméről csak akkor itélhetünk részrehajlatlanul, ha azt aletünk.

Masnap a modellnek ismét el kellett jönnie. Összeszedtem minden erőmet s elfoglaltam a kandi helyet — férjemmel szentül megígértetven előbb, hogy ha bármily csöndes esüngőtest is fog hallani, tüstént hozzám jön.

Alig hogy elfoglaltam helyemet, a tegnap kiállhatatlan modell is megérkezett borzasztóan fölipperézve s izléstelenül öltözve, melyből hiányzott minden chic és touraure, úgy, hogy ómagam tettem föl a kérdést magamnak, hogy miképp lehet egy ily teremtményre egyáltalában feltéteyn lenni? egy oly teremtményre, ki piszkos gallert s manchettát hord és magát elrongyolt, csafrangos, ócska zöld chawiba burkoja. De a mint azt láttam, hogy ez a szemtelen perszóna shwáját ledobta s az atelier közepén minden szemérem nélkül levetkezett... kedvesem hidd el... nem tudom, hogy mit mondjak manderre. Fölfortt bennem a méreg, megnyomtam a csöngetyű gombját s Etienne bejött hozzám. Haragomon eleinte mulatott, okosam a lelkemre beszélt s ismét visszatért munasájához. Az asszony amoda benn már állásba tette magát; csak félig volt öltözve, hosszú haja hatalmas hullámokban omlott alá hátára... ez már nem volt többé ama „külsőleg“ kiállhatatlan, csunya személy... úgy nézett ki mint egy szobor, daczra közönséges abrazata megviselt vonásainak.

Szívem erősen vert, de azért nem szóltam semmit. Egyszerre csak hallom a férjem szavát: „A bal lábát!... valamivel előbbre tegye a bal lábát!“ S minthogy a modell tüstént meg nem értette, hozzá ment és meg akarta — — de nem! Ezt el nem viselhettem, ez föllümulta erőmet! Csüngtettem, végre pedig oly erősen, mintha a halottakat akartam volna fölbreszteeni a nagy lármaival. Végre bejött hozzám... homlokán ráncok voltak... világos, hogy haragszik, a miért zavartam munka közben.

— Ugyan kérlek, Amanda, legyen hát egy kis eszed.

Szemeim könyvelábadtak, fejemet vállára bajtám és folyvást csak ezt hebegém:

— Ez sok!.. Én nem vagyok képes...

Erre aztán minden szó nélkül haragosan visszament az atelierbe, intett annak az aszszonyoknak, ki tüstént felöltözöködött és elment.

A legközelebbi napokban Etienne nem ment az atelierbe. Mindig mellettem volt, ki se mozdult a házból, nem akart senkit látni, sőt még legjobb barátait sem fogadta. Nyilván való, hogy rosszul volt hangolva, habár külsőleg szívélyeséget és nyugodtságot szürelt is.

Egyszer elszántam magamat és egész szeliden kérdém tőle, hogy:

— Miért nem dolgozol többé?

— Modell nélkül nem lehet dolgozni, volt a rövid válasz.

Eleinte nem volt bátorságom unszolni őt, mert nagyon is éreztem, hogy elhatározásának én vagyok az oka, s hogy haragja méltányos. Végre azonban bizeléseim s kedveskedéseim által annyira birtam, hogy ismét eljárt az atelierbe s megkísérlete a szobrot, hogy is mondjam? amugy fantaziából, tehát egészen szabadon, fejből befejezni. Midőn pedig ily módon sehogysem akart menni a munka, a mama tanácsa szerint fababút használt. Magam is úgy találtam, hogy ilyenén módon pompásan segítve van a bajon, hanem bizony az én férjem uram egészen ellenkező nézetem volt s kijelentette, hogy az imigyen végzett munkája egy fabatkát sem ér. Napról-napra jobban le volt verve, s ha este hazajött, kedvetlen s szórakozott volt. Ha ez így megy továbbra is, bizonyosan megbetegszik; képzelted, milyen bajom volt vele.

Én ugyan mindig kiütnökem mondtam munkáját, hanem a valóságban bizony csak nem tudott előrehaladni. Kétlem, hogy az utolsó időben csak valamit is dolgozott volna, mert ha atelierébe jöttem, hol szivarozva vagy olvasva, hol labdázva találtam őt.

Egy délután ismét ott voltam s szánakozva néztem a félig kész római nőt, ki már oly sokáig készült a fűrdőből kilépni, s a mint látszik nem is lesz kész a kilépéssel. Ekkor egy fantasztikus gondolat villant meg agyamban. A római nőnek alakja körülbelül hasonlított az enyémehez, ... talán, ... szükségből én is — — —

— Mi szükségeltetik tulajdonképen ahhoz, hogy a lábikra szép legyen? ... kérdém hirtelen férjemet.

Megmagyarázta egész részletesen és meggyőzőt a felől, hogy éppen ilyen hiányzik neki és hogy megfelelő modell nélkül a szobrot sohasem fejezheti be. A szegény ember ezt remít panaszos hangon mondta. És tudod, hogy mit csináltam én ezután? Lelkemre mondom, nem téttem másképp! Fogtam a redős kosztümöltönyt, mely az ateliernek egyik zugában hevert s bementem az alkovenbe, ... aztán egész eszenesen, a nélkül, hogy csak egy szót is szólott volna neki, míg ő gondolatokba merülve állt a szobor előtt, vele szemben fölálltam az állványra, még pedig ugyanazon kosztüm s tartásban, mint a hogy azt ama kiállhatatlan modellnél láttam. Ah, kedvesem, láttad volna csak, hogy milyen arcot vágott, midőn megfordult s meglátott engem!?... Mennyire el volt ragadtatva!?... Nem tudtam nevessek-e, vagy sirjak. Borzasztóan elpirultam, mert hiszen, tudod, igazítani valót talált hol itt, hol amott az öltönyön... Különben hát ez mellékes dolog!... Etienne annyira el volt ragadtatva ötletem által, hogy a többivel már aztán nem is gondoltam!

(Franciaiából.)

Hirdetések:

LE GRIFFON

a legjobb szivarkapapír

kapható Alt és Böhm kereskedésénél Pécsen.

Fogorvosi műterem.

Morgenstern Gyula János, ezelőtt radi, most pécsi fogorvos

fogművészeti műterme megnyílt

Pécsen a Széchenyi-téren a „Bazár” épület I. emeletén

a hol a nevezett fogorvos a fog gyógyítása s a fogtechnika minden ágában, mint specialista, a n. é. közönség rendelkezésére áll.

Mindennemű vizi betegség

és annak utóbjai ellen ugy-mint: sargaság, bél- és hólyag-katarus, lélegzési nehézség, májhab stb. ellen legjobb gyógyszer a hírneves

Hydropsin

(orvosok által ajánlva)

Grobstein Sée-gyógyszertárában

Gmunden-gyógyfürdőben, Felső Ausztriában

egy palacknak ára használati utasítással együtt 1 frt., csomagolva 1 frt 20 kr.

A koronaépület vendéglő és bolthelyiségeit egyben vagy elosztva kiadom.

Ifj. Rézbányay János.

11781. sz.
tk. 1890.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Szautter Gusztáv pécsi lakos végrehajtónak Petz György és neje Szipl Katalin végrehajtást szenvedők eleni 170 frt tőkekövetelés és járulékai iranti végrehajtási ügyében a pécsvaradi kir. jbiróság területén lévő Szederkényi közszeg határában fekvő, a szederkényi 31. sz. tjkvben felvett 36. hszsz. 35. sz. házra, udvartér és kertre 474 frt; a 845. hszsz. fekvőségre 669 frt; a 895. hszsz. fekvőségre 27 frt; az 1152. hszsz. fekvőségre 31 frt; az 1272. hszsz. fekvőségre 28 frt; az 1286. hszsz. fekvőségre 14 frtban ezennel megállapított kikialtási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok e 1890. évi október hó 27-ik napján d. e. 10 óraker Szederkényi község házában megtartandó nyilvános árverése a megállapított kikialtási aron alól is eladatul fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsarának 10%, az, vagyis 47 frt 40 kr., 66 frt 90 kr., 27 frt 70 kr., 3 frt 10 kr., 2 frt 80 krajczárt, és 1 forint 40 krajczárt készpénzben avagy az 1881 évi LX. t. cz. 42 §-ában foglalt s jelzett ártólyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügy-miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt övadékképes értékpapírral a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánálpénznek a bíróságnal előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt aatszolgáltatni.

A pécsi kir. trvszék mint telekkönyvi hatóság 1890. évi augusztus hó 2-án.

Bogyay Pongrácz,
kir. törvénzék bíró.

A cs. és kir. kiz. szab.

Herzog Sándor gyárai, Bécs, I., Graben, Bräunerstrasse 6.

szállítanak elismert legjobb minőségű

Mosógépeket,

(Strakoseh és Poner szabadalmazott)

facsarógépeket,
ruha-mángolókat,
vasalógépeket
sat.

Csatorna-zárakat,

önmozgásu,
legjobb védelem
áradás ellen,
patkányok ellen,
csatorna-bűz ellen.

Meidinger-kályhákat egyszerű és díszes kiállításban.

szabályozható
töltő-kályhákat,
Caloriférest,
központi fűtéseket,
szellőztető készülékeket.

Eladás jótállás mellett. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

ÜZLET-ÁTVÉTEL.

Van szerencsém a n. t. közönségnek becses tudomására hozni, hogy bold.

Zsol Antal lakatos üzletét átvettem és azt

Rammert Vilmos ezégem alatt

ugyanazon helyiségben Pécsen, Mária-utca 34. sz. a tovább vezetendem.

Hosszu évek során át szerzett tapasztalataim által azon kedvező helyzetben vagyok a n. t. közönség igényeit minden e szakmába vágó munkákkal teljesen kielégíteni, miért is kérem nagybecsű pártfogásukkal támogatni.

Pécsen, 1890. október 11-én.

Mély tisztelettel

RAMMERT VILMOS,
lakatos-mester.

Az eszéki üveggyár-raktára

MÜNSTER SAMU

Pécsett, Irgalmasok-utca 20. (Meisner-féle ház Majláth-tér) ajánlja nagyválasztéku raktárát tábla, domboru, sajtolt és készörült üvegekben. Mindenféle palaczkot, poharat és üvegszerviszeket, a legújabb osztali- és függő-lámpákat, tükröket és képeket a legdivatosabb keretekben.

továbbá:

porcellán- és kő-edényből étel-, kávé- és thea-szerviszeket

a legegyszerűbbtől a legfinomabbig gazdag választékban

a a legolcsóbb árakon.

Szálloda- és kávéház-tulajdonosok és vendéglősöknek kivételes árak.

Vidéki megrendelések lelkiismeretesen és pontosan eszközöltetnek.

A Hattyu nagy termében.

Megnyitási jelentés.

Ma szombaton, 1890. évi október hó 11-én
első előadása

az ujonnan szervezett

dal-társulatnak

az általánosan kedvelt énekkomikus GROSSMAN JÓZSEF igazgatása alatt a téli kertté átalakított Hattyu nagy termében.

Az általában jó erőkből álló társaságból, különösen kiemeljük a kitüntetett

James Hamelton

hasbeszélő felléptét, ki oly szerencsés volt Gráczban az ottani tartományi színházban fels. királyunk I. Ferencz József tiszteletére adott előadásban résztvenni.

Uj bohózatok: „Der Schikernik“ (Der Betrunkene);
„Nr. 1000 und Nr. 1.“

Kezdeté 8 óra Kor.

Szabad bemenet.

Főntartott helyek.

Jó kávéházi italok és hideg ételekről legjobban gondoskodik

Szálasi Alajos,

az Európa kávéház tulajdonosa.

A Hattyu nagy termében.

Nagy választék

sirkoszorukban

Roth és Rosenthálnál

Király- (fő) utca Hattyu-épület.

4050. sz.
tk. 1890

Árverési hirdetmény.

A dárjai kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Farkas Lajos és Veinman Vilmos mint csatlakozott végrehajtóknak Dóries Javó bolmányi lakós végrehajtást szenvedő elleni 48 frt 75 kr. és 60 frt 55 kr. tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a dárjai kir. jbiróság területén levő Bolmány községben fekvő a bolmányi 228. sz. tjkben felvett 183. b) hszzs. tekvőségre 104 frt — 1214. hszzs. tekvőségre pedig 304 frtban az árverést ezennel megállapított kikialtási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi november hó 29 ik napján d. e. 10 órakor Bolmány községben a bíró lakásán megt. rtandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási aron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át vagyis 10 frt 40 kr. vagy 30 frt 40 kr t készpénzben, avagy az 1881: LX. t. e-zikk 42. §-ában jelzett arfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabál. szerlt elismervényt atszolgáltatni.

Kelt Dárdán a kir. jbiróság, mint telekkönyvi hatóságnál, 1890. évi szeptember hó 6 ik napján.

Fekete Gyula,
kir. aljbíró.

Olcsó tüzelőfa.

Fenyőhasábfá, legjobb tüzelő anyag szén és koksx alagyújtására; továbbá bükk-hasábfá. Mindket fa nem ugy ölenként, mint vágva kapható és 250 kron felül, házhoz is szállítatik, külön viteldij föl-számítás nélkül.

Pintér József,
fakereskedő Pécssett.

Hirdetmény.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy mitán az egerághi templom disz festésével elkészültem és ott, ugy mind a bakóczai, kakasdi, hirdi és szegárdi, valamint a pécsi budai-külvárosi plébania-templom stb. disz-festésével is a leguagyobb elismerésben részesültem: valamint a

czég és szobafestés

terén is ugyan azon érdemeket szerevezé, jó szíuérzékem és munkám tiszta kivitele és tartósága által e czézből üzletemet ugy rendeztem be, hogy e téren bármi hason-üzlettel előnyösen versenyezhetek annál is inkább. minthogy a legelső bécsi, berlini, stutgarti és párisi tanarok által készített szobaplafond és fali mintáit francia es német stílusban nagy választékban beszereztem, mely által azon kellemes helyzetben vagyok, hogy a legegyszerűbb szobafestéstől a legdiszesebb munkáig minden igényeknek megfelellehetek.

Templom festéseket, mint eldigg is elvállalok.

A n. t. közönség becses pártfogását kérve, melyet kiérdemelni mindenkör főtürekvésem leend, maradok mély tisztelettel

Vadász Béla,
disz-festő.

Pécsett, József-utca 5. sz.

Vasúti menetrend.

Budapest-Dombóvári vonal.

Uj-Dombóvár-Pécs-Villány-Eszéki vonal.

Főútról lefelé olvasandó			Alútról felfelé olvasandó			Főútról lefelé olvasandó			Alútról felfelé olvasandó				
5403 szem. vonat I. II. III. oszt.	5402 gyorsvonat I. II. oszt.	5404 szem. vonat I. II. III. o. oszt.	5403 szem. vonat I. II. III. oszt.	5401 gyorsvonat I. II. oszt.	5405 szem. vonat I. II. III. oszt.	5608 szem. vonat I. II. III. oszt.	5609 gyorsvonat I. II. oszt.	5604 szem. vonat I. II. III. oszt.	5603 szem. vonat I. II. III. oszt.	5601 gyorsvonat I. II. oszt.	5605 szem. vonat I. II. III. oszt.		
10:50	8:00	3:25	ind. Bécs osztrák-m. á. v. pudv. érk.	1:40	7:20	6:05	8:25	2:05	9:10	ind. Budapest m. á. v. érk.	7:55	2:05	6:40
7:00	1:35	8:55	évk. Budapest m. á. v. — ind.	8:40	2:25	10:40	—	—	9:40	„ Fiume — — — — érk.	7:00	—	—
9:05	7:45	12:10	ind. Arad — — — — érk.	3:50	—	5:27	1:49	5:48	1:59	évk. Uj-Dombóvár — — — — ind.	3:01	10:20	1:50
10:48	5:30	8:30	Kolozsvár — — — — —	—	—	6:02	2:11	5:58	2:56	ind. Uj-Dombóvár — — — — érk.	2:07	10:05	1:29
—	8:27	1:05	Debreczen — — — — —	—	—	3:06	2:32	6:18	3:22	Sásd — — — — —	1:40	9:47	1:10
2:08	8:47	1:09	Nagy-Várad — — — — —	—	—	2:24	2:40	—	3:33	Bakócsa-Felső-Mindszent — — — — —	1:29	—	1:02
10:48	7:46	—	Kassa — — — — —	—	8:04	6:05	3:00	6:42	4:01	Abaliget — — — — —	1:03	9:26	12:45
8:25	2:05	9:10	ind. Budapest m. á. v. (vend.) érk.	7:55	2:05	6:40	3:14	6:55	4:23	Bükkösd — — — — —	12:39	9:10	12:28
8:40	—	9:23	„ Budapest-Ferencváros — — — — —	7:43	—	6:29	3:28	7:08	4:42	évk.) Szt.-Lőrincz — — — — (ind.	12:17	8:54	12:11
8:49	2:25	9:32	évk. Budap.-Kelenf. (vend.) ind.	7:33	1:45	6:20	3:33	7:09	4:45	ind.) — — — — — (évk.	12:14	8:53	12:06
8:55	2:26	9:35	ind. Budapest-Kelenföld — — — — — érk.	7:29	1:44	6:19	3:53	—	5:08	„ Pellérd (megálló hely) — — — — —	11:50	—	11:46
9:04	—	9:44	Budafok megálló — — — — —	7:21	—	6:11	4:03	7:35	5:18	évk. Pécs (vend.) — — — — ind.	11:40	8:27	11:36
9:10	—	9:49	Budafok állomás — — — — —	7:16	—	6:06	4:20	7:45	5:28	ind. Pécs — — — — — érk.	11:10	8:12	10:55
9:30	—	10:08	Érd — — — — —	6:58	—	5:49	4:30	7:57	5:38	évk. Üszög — — — — — ind.	11:00	8:02	10:45
9:55	—	10:32	Erecsi — — — — —	6:34	—	5:26	9:04	9:04	6:44	évk. Villány (vend.) — — — — ind.	9:48	6:50	6:50
10:21	—	10:57	Adony-Szabolcs — — — — —	6:10	—	5:03	—	—	—	—	—	—	—
10:35	—	11:10	Szolgaegyháza — — — — —	5:55	—	4:49	—	—	—	—	—	—	—
10:51	3:49	11:25	Sárosd — — — — —	5:44	12:26	4:39	—	—	—	—	—	—	—
11:16	4:09	11:49	évk. Sárobgárd (vend.) — — — — ind.	5:14	12:00	4:10	—	—	—	—	—	—	—
3:54	—	—	évk. Szegzárd — — — — — ind.	—	3:54	12:04	—	—	—	—	—	—	—
11:24	4:10	11:54	ind. Sárobgárd — — — — — érk.	5:10	11:59	4:00	—	—	—	—	—	—	—
12:08	4:35	12:23	Simontornya — — — — —	4:42	11:35	3:31	—	—	—	—	—	—	—
12:29	—	12:43	Pincehely — — — — —	4:18	—	3:07	—	—	—	—	—	—	—
12:45	—	12:58	Hidegkút Gyöng — — — — —	4:03	—	2:52	—	—	—	—	—	—	—
1:02	5:13	1:14	Szakály-Högyész — — — — —	3:47	10:55	2:36	—	—	—	—	—	—	—
1:19	5:26	1:31	Kurd-Csibrák — — — — —	3:30	10:42	2:19	—	—	—	—	—	—	—
1:33	—	1:44	Döbrököz — — — — —	3:17	—	2:06	—	—	—	—	—	—	—
1:49	5:48	1:59	évk. Uj-Dombóvár (vend.) — — — — ind.	3:01	10:20	1:50	—	—	—	—	—	—	—
4:03	7:35	5:18	„ Pécs — — — — — „	11:40	8:27	11:36	—	—	—	—	—	—	—
9:04	9:04	6:44	„ Villány — — — — — „	9:48	6:50	6:50	—	—	—	—	—	—	—
10:40	10:40	8:30	évk. Eszék — — — — — „	7:50	5:20	5:20	—	—	—	—	—	—	—
11:36	—	11:40	ind. Pécs — — — — — érk.	5:18	—	4:03	—	—	—	—	—	—	—
2:16	5:53	2:22	„ Uj-Dombóvár — — — — — „	2:41	10:15	1:24	—	—	—	—	—	—	—
2:21	5:58	2:27	évk. Dombóvár (vend.) — — — — ind.	2:36	10:10	1:19	—	—	—	—	—	—	—
6:00	—	8:15	„ Báltaszék — — — — — „	6:50	—	8:47	—	—	—	—	—	—	—

J e g y z e t :

Az aláhuzott számok esti 6 órától reggeli 6 óráig terjedő időközlet jelentik.

Mohács-barcsi vonal.

Barcs-mohácsi vonal.

Kilométer	Állomások	Vegyes vonatok				Tehervonat személy-szállítással	Kilométer	Állomások	Vegyes vonat k		
		1	3	11*)	13.5*)				2	4	6
		I., II. és III. kocsiosztály							I., II. és III. kocsiosztály		
Csatlakozások.											
—	Broód — — — — — ind.	—	11:53	—	11:54	—	Bécs — — — — — ind.	6:00	7:40	—	
—	Eszék — — — — — „	1:47	5:20	—	7:50	—	Triest — — — — — „	—	8:00	—	
—	Villány — — — — — érk.	3:47	6:40	—	9:19	—	Kanizsa — — — — — „	2:25	5:28	—	
—	— — — — — —	—	—	—	—	—	Budapest — — — — — „	8:25	—	9:10	
—	Mohács — — — — — ind.	3:15	5:32	9:00	8:00	—	—	4:46	7:54	—	
18:8	Német-Bóly — — — — — „	3:44	6:10	9:33	8:44	—	—	5:00	8:30	—	
23:3	Villány — — — — — érk.	4:05	6:35	9:54	9:09	—	—	5:31	9:02	—	
34:5	Trinitás — — — — — „	4:22	6:50	10:10	9:48	—	—	6:08	9:47	—	
29:5	Áta — — — — — „	4:43	7:11	10:33	10:09	—	—	6:50	10:22	4:45	
54:8	Üszög — — — — — „	4:54	7:22	10:46	10:20	—	—	7:14	10:48	5:08	
59:8	Pécs — — — — — érk.	5:34	8:02	11:31	11:00	—	—	7:25	11:02	5:18	
59:8	Pécs — — — — — ind.	5:44	8:12	11:41	11:10	—	—	7:45	11:17	5:28	
65:4	Pellérd megálló — — — — — „	6:14	8:37	—	11:40	—	—	8:02	11:35	5:43	
78:6	Szt.-Lőrincz — — — — — „	6:26	8:49	—	11:50	—	—	8:33	12:08	6:13	
93:2	Szigetvár — — — — — „	7:10	9:17	—	12:17	—	—	8:44	12:21	6:24	
110:1	Darány — — — — — „	7:40	10:00	—	—	—	—	9:01	12:44	6:44	
122:9	Barcs — — — — — érk.	8:16	10:40	—	—	—	—	9:25	1:00	7:00	
—	— — — — — —	8:40	11:04	—	—	—	—	9:55	1:26	7:30	
—	— — — — — —	8:55	11:20	—	—	—	—	10:19	1:54	7:58	

*) A nyári hajómenetrendnél és a hajózár tartama alatt naponta a 11. sz. vonat közlekedik, míg a tavaszi és őszi hajómenetrendnél a 13.5. sz. vonat fog indítani. Villány-Üszög (Pécs) vonalon azonban az 5. sz. vonat naponta jár. Hajókésés esetén a 11. sz. vonat 10 óra 20 perczig várakozik Mohácsra.

Hajócsatlakozás Mohácsra.

- A 2. sz. vonat az Ujvidék-Zimony-Orsováról Budapestre közlekedő pósthajóhoz.
- A 3. sz. vonat a Budapestről Mohácsra közlekedő személyhajóhoz s az Ujvidék-Zimony-Orsováról Budapestre közlekedő pósthajóhoz.
- A 6. sz. vonat a Budapestről Orsovára menő pósthajóhoz és a Mohácsról Budapestre közlekedő személyhajóhoz.
- A 11. sz. vonat a Budapestről Ujvidék-Zimonyra közlekedő pósthajóhoz.
- A 13.5. sz. vonat a Budapestről Mohácsra tavasszal és ősszel közlekedő személyhajóhoz.